

[Gert Petersen]

tinget fastslår – og det kan gøres med et flertal, hvis socialdemokratiet vil det – at Danmark ikke under nogen omstændigheder vil have atomvåben på dansk jord. Det er da et relevant spørgsmål. Er det noget at blive fornærmet over, at hr. Lasse Budtz bliver spurgt om, hvordan socialdemokratiet forholder sig til det – altså ikke til, hvad hr. Lasse Budtz siger i sin tale, men om socialdemokratiet vil være med til at fastslå det igennem en folketingsvedtagelse? Det er et helt naturligt spørgsmål, og jeg vil gøre opmærksom på, at den kritik, der er kommet af den socialdemokratiske dagsorden, ikke bare er kommet fra SF, men også fra det radikale venstre, både fra hr. Stinus og hr. Bilgrav-Nielsen. Er det også noget gnidr? Det hørte jeg ikke rigtig noget om, men kritikken er altså kommet fra flere sider.

Dernæst vil jeg gerne sige følgende til hr. Lasse Budtz: I det dagsordensforslag, der er fremsat af hr. Pelle Voigt og hr. Albrechtsen, svarer sætning nr. 2 helt nøjagtigt til den dagsorden, som socialdemokratiet selv foreslog i november sidste år og fik vedtaget. Der er kun én forskel, det er sætning nr. 1: »Folketinget vil arbejde for, at der ikke kommer atomvåben på dansk jord«. Hvad har socialdemokratiet mod den sætning? Det er den eneste tilføjelse til det, som socialdemokratiet selv foreslog og fik vedtaget i november sidste år. Da det, der svarer til den første sætning, ofte er blevet sagt fra socialdemokratisk side, gik vi ud fra som givet, at socialdemokratiet naturligvis ville stemme for denne dagsorden, men så stiller man i stedet sit eget dagsordensforslag. Det er det, vi ikke forstår. Undskyld, at vi spørger: hvad er grunden?

Ole Bernt Henriksen (KF):

Man får et ganske glimrende indtryk af, hvorfor denne forespørgsel arrangeres. Det er ikke for at diskutere disse emner, men det er åbenbart for at genere socialdemokratiet, og i denne strid skal jeg ikke blande mig.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det er en lidt ejendommeligt ting at bruge et parlaments tid på; jeg kunne forestille mig mange andre anvendelser af et parlaments tid. Men nu har vi jo forskellige måder at drive politik på; de gamle partier har én måde at drive politik på, mit eget parti en speciel måde at

drive politik på – det er en smags sag, og det skal jeg ikke komme dybere ind på.

Hr. Gert Petersen røber sin i forhold til den øvrige venstrefløj overlegne begavelse ved i stedet for evindeligt at kværne om fred – der jo er et ord uden betydning, hvad hr. Gert Petersen ved – taler om afspænding og nedrustning og bruger de rigtige ord om det. På denne baggrund kan jeg godt være lidt irriteret over, at det er nødvendigt at beskyldte det, hr. Gert Petersen kalder højrefløjen, for letfærdighed i spørgsmålet om krig og fred, fordi vi er uenige.

Jeg tror, vi skal vænne os til, at folk på hr. Gert Petersens niveau vel knap slipper fra at gøre det. Jeg kan forstå, hvis andre medlemmer af fredsbevægelse o. lign., som ikke har hr. Gert Petersens niveau, formuleringsevne og format, gør det, men hr. Gert Petersen ved, at vores interesse for frihed og fred er lige så stor som hr. Gert Petersens, og hr. Gert Petersen vil lægge mærke til, at jeg her udtrykkelig undlader at beskyldte hr. Gert Petersen for letfærdighed, fordi jeg ved, at hr. Gert Petersen ikke er letfærdig.

I øvrigt synes jeg ikke, debatten giver mig anledning til så mange andre bemærkninger end den, at jeg på de fire regeringspartiers vegne skal meddele, at vore synspunkter er velkendte, og vi kender nu hr. Lasse Budtz' synspunkter. Der foreligger således – og det bekræftede hr. Lasse Budtz jo også – ikke nogen ny situation, som foranlediger os til at stemme imod det dagsordensforslag, socialdemokratiet har fremsat.

Jeg skal derfor på de fire partiers vegne tilkendegive, at vi undlader at stemme, og det er indlysende, at vi ville have stemt mod det andet dagsordensforslag, hvis det var kommet til afstemning.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er den sidste oplysning, der overrasker mig. Under valgkampen erklærede statsministeren, så vidt jeg husker, at det, efter at folketinget havde vedtaget dagsordenen i november 1983, naturligvis var regeringens politik. Det havde man taget til sig, men nu kan man altså ikke stemme for det, som man under valgkampen erklærede var regeringens politik. Det er en højst mærkværdig parla-